

elle, se tulgo wõitlema. Siin ma seisn! Niine, tago nemad päwa ja kohta, millal ja kus rammo alkame katsuma. Andke mulle armolikult lubba, waia muistest lombet möda tülli lõppetada." —

Rahwas pani sedda kuuldes Reinowadderi julgust imeks; mõlemad pealekaebajad — koddajänes ja warres — ei usaldanud üht sõna enam rälida, waid läksid ehmatades kuüninga koast wälja. Minnes rälisid nemad issekeskis: „Pahha luggu, et keddagi näggemas ei olnud. Kuis jõuame temaga wõidelda? Sägo asst parremine nissammoti; kül ta üksford ka oma tenitud palka saab leidma.“

Messikap ja Kriimsilm näggid nukral meel kaebajate minikut. Seal üdis kuüningas: „Kellel Reinowadderi peale kaebamist, se astugo ette ja tehko su lahti? Gile olli kaebajaid küllalte, nüüd seisab süüdlane meie ees! kus ähwardajad jänud?“

Reinowadder ütles: „Se on kurri Ma: ilma wiis; selja tagga soffitakse ja mõistetakse süüd mit-mele, agga kui mehhed isse kuulmas, siis lähwad wallelikude suud kinni. Warres ja koddajänes olleks koco parssile jänud, kui nad mind siin olleks teadnud ollema; nüüd poewad mõlemad peito ja palluwad sallamahti süüd andeks. Ma leppin nende äb-biga! Sest näate selgest, armoline kuüningas! mis seal tõuseb, kus seleyeksjatele lubba antakse trui teenrite selja tagga lorriseda. Miina kül neid ei kardda, agga teiste kassuks pean sedda nimetama.“

„Kule, wõrokael! mis ma sulle ütlen,“ kär-

gatas kuüningas. „Siina mõrtsukas ja warras! Mis furtiwaim sind taggakihutas, et mino uštawa kirjakandja Argpüks ärratapsid? Mis kurja olli wagga loom sulle teinud? Eks ma annud sulle waianad süüd andeks? pealegi weel pauna ja kingad, misga wagga teele piddid minema? Siino mele-parrandamise eessimene tö tappis wagga Argpüks; Kohhekel piddi kirjatasus tema werrise pä seie kandma; tema tunnistas sure kohto ees: Reinowadder sadab teile kirjad, mis meie ühhel nõul kirjutasime. Paunas ei olnud muud kui jänesse werrine pä. Selle teotuse pärrast läskisin Kohhekelia ärrauklata; sedda sama palka peab ka sulle sama.“

Reinowadder küsis kui ehmatades: „Kas Argpüks ja Kohhekel jurnud? Oh, mino waene, mis minust nüüd peab sama? Mino kallim warrandus on nende kelande läbbi ärrakaddunud. Kendega saatsin teile, armoline kuüningas, wagga kallid annid, et tehamaid Ma: ilma kuskil ei leita. Kes wõis ial nõkuda, et Kohhekel Argpüks mõrtsukas ja mino warra rõõwlik piddi sama? Wata imet! mis süggaw põhhi waggast jookswal weel on.“

Kuüningas astus wiibaga toast lambrisse, ei wõtnud Reinowadderi juttu otsani kuulda, waid piddas nõuu, temale mõrtsuka palka anda. Kuüningana olli perdiko eändega maggusal jutul, kui kuüningas ille läwwe astus. Suudmõda olli kuüningal ja kuüngasal armas; sellest tõdis Reinowadderile kassu. Suudmõda olli kolitud, tark ja